

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ มกราคม ๒๕๐๓

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์
พ.ศ. ๒๕๐๒

ฉบับพิเศษ หน้า ๑๐
เล่ม ๗๘ ตอนที่ ๑๑๒ ราชกิจจานุเบกษา ๒๕ ธันวาคม ๒๕๐๔

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๐๔

เล่ม ๑๐๕ ตอนที่ ๔๕ ราชกิจจานุเบกษา ๕ เมษายน ๒๕๓๕

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์
พ.ศ. ๒๕๓๕

เล่ม ๑๓๓ ตอนที่ ๘๕ ก ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ กันยายน ๒๕๕๘

พระราชบัญญัติ
ควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์
พ.ศ. ๒๕๕๘

นายพัฒน์พงษ์ โลหะอนุกุล
กลุ่มควบคุมโรงฆ่าสัตว์ภายในประเทศ
สำนักพัฒนาระบบและรับรองมาตรฐานสินค้าปศุสัตว์

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

หมายเหตุ:— เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่การควบคุมการฆ่าสัตว์ได้ โอนมาเป็นหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่น และกฎหมายว่าด้วยซากการฆ่าสัตว์ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีวัตถุประสงค์

๕๘

เล่ม ๗๗ ตอนที่ ๖ ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ มกราคม ๒๕๐๓

ไปในทางเรียกซากการฆ่าสัตว์เป็นส่วนสำคัญ จึงมีวิธีการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมและขาดการควบคุมในทางที่จะให้การฆ่าสัตว์เป็นไปโดยถูกต้องด้วยสุจริตขณะ อันจะเป็นผลป้องกันมิให้เป็นภัยแก่ประชาชน ผู้บริโภคเนื้อสัตว์ จึงสมควรตรากฎหมายขึ้นใหม่ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่กล่าวมา

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

“พนักงานตรวจโรคสัตว์” หมายความว่า สัตวแพทย์
หรือบุคคลอื่น ผู้ซึ่งอธิบดีหรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้
มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

มาตรา ๑๑ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุควร
สงสัยว่าสัตว์ที่ได้รับอนุญาตให้ฆ่าได้นั้นเป็นโรคระบาด หรือ
เป็นโรคและหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่
เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งให้งดใช้ใบอนุญาตให้ฆ่าสัตว์ และแยก
สัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

มาตรา ๑๒ เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตราอนุญาตที่เนื้อสัตว์นั้นแล้ว

ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานตรวจโรคสัตว์ว่า เนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ได้ฆ่าเป็น โรคและหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นเสียทั้งตัวหรือบางส่วน หรือจัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารเสียก่อนก็ได้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

มาตรา ๑๓ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มิได้ถูกฆ่า โดยได้รับใบอนุญาตให้ฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นำเนื้อสัตว์ของสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมีชีวิตชันและไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ หรือในกรณีมีเหตุสมควรจะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎ

กระทรวง เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ได้ตรวจแล้วเห็นว่าเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารได้ และเป็นเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิใช่เนื่องจากการหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดตามพระราชบัญญัตินี้ และพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกใบอนุญาตให้จำหน่ายและประทับตราอนุญาตที่เนื้อสัตว์แล้ว จึงให้จำหน่ายได้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๐๒

๔. ค่าธรรมเนียมการอนุญาตให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่
ตายเองหรือที่มิได้ถูกฆ่าโดยได้รับใบอนุญาต

(ก) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจ
เนื้อสัตว์ตามระเบียบการไปตรวจราชการของ
ทางราชการ ไม่เกินที่จ่ายจริง

(ข) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจ
เนื้อสัตว์ ไม่เกินอัตราการไปตรวจราชการตาม
ระเบียบของทางราชการ

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้เกิดภาวะขาดแคลนเนื้อสัตว์สำหรับบริโภคในหลายพื้นที่ของประเทศทำให้ราคาเนื้อสัตว์ปรับตัวสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งการแก้ไขปัญหามีเกี่ยวกับเนื้อสัตว์ในระยะยาวเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้บริโภคอย่างแท้จริงจะต้องดำเนินการส่งเสริมสนับสนุนให้เป็นการค้าแบบเสรีไม่ให้มีการผูกขาด สมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

“พนักงานตรวจโรคสัตว์” หมายความว่า สัตวแพทย์หรือบุคคลอื่น ผู้ซึ่งอธิบดี
หรือราชการส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคซึ่งมีในสัตว์หรือเนื้อสัตว์

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๑๕ ผู้ใดมีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ และเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในกรณีเป็นโรงฆ่าสัตว์ของราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยราชการอื่นใดที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี ให้เสียค่าธรรมเนียมโรงฆ่าสัตว์และค่าธรรมเนียมโรงพักสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์ โดยกำหนดวันและเวลาในการฆ่าสัตว์ดังกล่าวตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้

ภายหลังที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมีคำสั่งให้ดำเนินการฆ่าสัตว์นั้นได้ ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรคระบาดหรือเป็นโรคหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คืนเงินอากรและค่าธรรมเนียมสำหรับโรงฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๒๔ เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้วห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้ว

ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานตรวจโรคสัตว์ว่าเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ได้ฆ่าเป็นโรคและหรือมีลักษณะตามที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์เช่นนั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นเสียทั้งตัวหรือบางส่วน หรือจัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารเสียก่อนได้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

มาตรา ๒๕ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้ให้นำเนื้อสัตว์ของสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมีได้ฆ่าแหละไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรกหรือในกรณีมีเหตุสมควรจะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้ โดยเสียค่าธรรมเนียมตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ได้ตรวจแล้วเห็นว่าเป็นเนื้อสัตว์ที่ควรใช้เป็นอาหารได้ ก็ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประทับตรารับรองให้จำหน่ายที่เนื้อสัตว์นั้นแล้วจึงให้จำหน่ายได้

ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์เห็นว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้ห้าม
มาตรา ๒๔ วรรคสอง มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕

๔. ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายเองหรือที่มีได้ถูกฆ่าตามพระราชบัญญัตินี้

(ก) ค่าพาหนะของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ข) ค่าเบี้ยเลี้ยงของพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามระเบียบว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการเดินทางไปราชการของทางราชการ

(ค) ค่าธรรมเนียมการประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่กฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์ซึ่งใช้บังคับมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๓๕ มีสาระสำคัญและรายละเอียดบางประการไม่เหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน โดยเฉพาะหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตให้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์ที่ยังขาดเอกภาพระบบการควบคุมและตรวจสอบสุขอนามัยในกระบวนการฆ่าสัตว์ยังไม่ได้มาตรฐานและไม่ครอบคลุมถึงกระบวนการขนส่งเนื้อสัตว์ ดังนั้น เพื่อกำหนดหลักเกณฑ์การอนุญาตให้มีเอกภาพโดยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพิจารณาอนุญาตตั้งแต่ต้น และสร้างระบบการควบคุมตรวจสอบคุณภาพในกระบวนการฆ่าสัตว์และการขนส่งเนื้อสัตว์ รวมถึงการชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายให้ได้มาตรฐานยิ่งขึ้น และเพื่อสร้างความปลอดภัยด้านอาหาร อันเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคให้ได้บริโภคเนื้อสัตว์ที่ถูกสุขอนามัย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

“พนักงานตรวจโรคสัตว์” หมายความว่า ผู้ซึ่งผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหรืออธิบดี แต่งตั้งให้มีอำนาจหน้าที่ตรวจโรคสัตว์ หรือตรวจเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งอธิบดีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า ผู้ซึ่งผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๐ ให้ผู้บริหารองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์ สำหรับโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่ตั้งอยู่ภายในเขตองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น เว้นแต่โรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้อธิบดีเป็นผู้แต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์

การแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามวรรคหนึ่ง ต้องแต่งตั้งจากบุคคลผู้ประกอบวิชาชีพการสัตวแพทย์หรือบุคคลซึ่งผ่านการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือปริญญาโทด้านการตรวจโรคสัตว์และการตรวจเนื้อสัตว์ตามหลักสูตรที่กรมปศุสัตว์หรือสัตวแพทย์สภาให้การรับรอง และบุคคลทั้งสองประเภทดังกล่าวต้องได้รับการขึ้นทะเบียนไว้กับกรมปศุสัตว์

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๑ ผู้ใดประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้แจ้งชนิดและจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า แหล่งที่มาของสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่น

และเสียอากรการฆ่าสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง และหากเป็นกรณีการฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่

เมื่อได้เสียอากรการฆ่าสัตว์ตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้พนักงานท้องถิ่นออกหลักฐานการรับแจ้งเป็นหนังสือให้แก่ผู้ซึ่งแจ้งความประสงค์ตามวรรคหนึ่ง โดยต้องกำหนดจำนวนสัตว์ แหล่งที่มาของสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาในการฆ่าสัตว์ เว้นแต่การฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกหลักฐานการรับแจ้ง

การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามแบบหลักเกณฑ์ และวิธีการที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๔ ผู้ใดประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์หรือฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้แจ้งรายละเอียดต่อพนักงานท้องถิ่น ณ ที่ทำการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่โรงฆ่าสัตว์ หรือสถานที่ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์นั้นตั้งอยู่ และหากเป็นกรณีประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้แจ้งรายละเอียดต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ โรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกนั้น ทั้งนี้ วันและเวลาสิ้นสุดการฆ่าสัตว์ต้องไม่เกินสามสิบหกชั่วโมงนับจากวันและเวลาที่เริ่มการฆ่าสัตว์

การแจ้งรายละเอียดการฆ่าสัตว์ตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้แบบแจ้งและตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์ที่กำหนดไว้ท้ายประกาศนี้

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๕ การแจ้งการฆ่าสัตว์ตามข้อ ๔ ผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์สามารถแจ้งล่วงหน้าได้ไม่เกินเจ็ดวันก่อนทำการฆ่าสัตว์ โดยยื่นเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้

(๑) แบบแจ้งและตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์

(๒) ใบอนุญาตเคลื่อนย้ายสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ หรือหนังสือรับรองแหล่งที่มาของสัตว์ที่ออกโดยปศุสัตว์จังหวัดหรือปศุสัตว์อำเภอ

ข้อ ๖ เมื่อได้แจ้งการฆ่าสัตว์เรียบร้อยแล้ว ให้ผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ชำระค่าอากรการฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่น

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๗ เมื่อผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ได้ชำระค่าอากรการฆ่าสัตว์แล้ว ให้พนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี ออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ในแบบแจ้งและตอบรับการฆ่าสัตว์

กรณีโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ภายในประเทศ หรือการฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์ ให้พนักงานท้องถิ่นมอบต้นฉบับแบบแจ้งและตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์ให้กับผู้แจ้งการฆ่าสัตว์ โดยองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเก็บสำเนาเอกสารดังกล่าวไว้ ๑ ฉบับ และมอบให้กับผู้ประกอบการกิจการฆ่าสัตว์ ๑ ฉบับ

กรณีโรงฆ่าสัตว์เพื่อการส่งออกด้วย ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ส่งมอบต้นฉบับเอกสารแบบแจ้งและตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์ให้ผู้แจ้งการฆ่าสัตว์ โดยมอบสำเนาเอกสารดังกล่าวให้กับองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ๑ ฉบับ ผู้ประกอบการกิจการฆ่าสัตว์ ๑ ฉบับ และให้พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นผู้รับแจ้งการฆ่าสัตว์ เก็บไว้เป็นหลักฐาน ๑ ฉบับ

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๘ เมื่อผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์ได้รับการตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์จากพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี ต้องนำสัตว์ไปยังโรงพักสัตว์ตามหลักฐานการรับแจ้งที่พนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ออกให้ และแสดงหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ต่อผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์และพนักงานตรวจโรคสัตว์

ข้อ ๙ ผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์และผู้ประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ต้องทำการฆ่าสัตว์ตามรายละเอียดที่ระบุไว้ในเอกสารตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์เท่านั้น

ในกรณีที่ไม่สามารถดำเนินการฆ่าสัตว์ได้ครบตามจำนวนในวันและเวลาที่แจ้งการฆ่าสัตว์ไว้ และประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์จำนวนที่เหลือ ให้ผู้ประสงค์จะทำการฆ่าสัตว์แจ้งการฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่น หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี เพื่อออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ใหม่ และต้องชำระค่าอากรการฆ่าสัตว์สำหรับสัตว์ดังกล่าวด้วย

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออกหลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

เลขที่

แบบแจ้งและตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์
ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

เขียนที่
วันที่ เดือน พ.ศ.

เรื่อง แจ้งการฆ่าสัตว์
เรียน

ข้าพเจ้า อยู่บ้านเลขที่
ตรอก/ซอย ถนน หมู่ที่ ตำบล/แขวง
อำเภอ/เขต จังหวัด หมายเลขโทรศัพท์

มีความประสงค์จะฆ่าสัตว์ ชนิด จำนวน ตัว
ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.
สิ้นสุดวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น.
ในโรงฆ่าสัตว์ชื่อ ใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์เลขที่
ตั้งอยู่เลขที่ ตรอก/ซอย ถนน หมู่ที่ ตำบล/แขวง
อำเภอ/เขต จังหวัด หมายเลขโทรศัพท์

และมีรายละเอียดแหล่งที่มาของสัตว์ ดังนี้

๑. ชื่อฟาร์ม/ชื่อผู้ประกอบการ
ที่ตั้งฟาร์มเลขที่ หมู่ที่ ตำบล/แขวง อำเภอ/เขต จังหวัด
เลขทะเบียนฟาร์มมาตรฐาน ที่ (ถ้ามี) หรือ

๒. ตามเอกสารแนบท้าย (แสดงรายละเอียดแหล่งที่มาของสัตว์)

ขอแสดงความนับถือ

(.....)
ผู้แจ้งการฆ่าสัตว์

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออก หลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

แบบตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์

หนังสือฉบับนี้ให้ไว้เพื่อรับรองว่า
ได้แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์ชนิด จำนวน ตัว ในโรงฆ่าสัตว์ชื่อ
เลขที่ใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ.
เวลา น . สิ้นสุดวันที่ เดือน พ.ศ. เวลา น . และได้ชำระค่าอากร
การฆ่าสัตว์ จำนวน บาท สตางค์ ตามใบเสร็จรับเงินเล่มที่ เลขที่
ให้ไว้ ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

(ลงชื่อ) ผู้รับแจ้งการฆ่าสัตว์

(.....)

พนักงานท้องถิ่น / พนักงานเจ้าหน้าที่

ประกาศกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ เรื่อง การแจ้งการฆ่าสัตว์และการออก หลักฐานการรับแจ้งการฆ่าสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

หนังสือรับรองแหล่งที่มาของสัตว์เพื่อเข้าโรงฆ่าสัตว์
ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

เขียนที่

หนังสือฉบับนี้แสดงว่า นาย/นาง/นางสาว อายุ ปี
เลขที่บัตรประชาชน อยู่บ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
ตำบล อำเภอ จังหวัด โทรศัพท์
ได้เคลื่อนย้ายสัตว์ ชนิด จำนวน ตัว จากบ้านเลขที่ หมู่ที่ ถนน
ตำบล อำเภอ จังหวัด
เลขทะเบียนฟาร์มมาตรฐานที่ (ถ้ามี)
ไปยังโรงฆ่าสัตว์ชื่อ ใบอนุญาตประกอบกิจการฆ่าสัตว์ เลขที่
ตั้งอยู่ที่ หมู่ที่ ถนน ตำบล อำเภอ
จังหวัด ในวันที่

ออกให้ ณ วันที่

ลงชื่อ

(.....)

ตำแหน่ง

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๒ ผู้ที่เสียอากรการฆ่าสัตว์ตามมาตรา ๓๑ วรรคหนึ่งแล้ว ต้องนำสัตว์ไปยังโรงพักสัตว์ และจะต้องฆ่าสัตว์นั้นตามหลักฐานการรับแจ้งที่พนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ออกให้ตามมาตรา ๓๑ วรรคสอง

มาตรา ๓๓ ห้ามมิให้ผู้ใดนำสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์หรือโรงพักสัตว์ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากพนักงานตรวจโรคสัตว์

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๔ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ทำการตรวจโรคสัตว์ก่อนการฆ่าสัตว์ และในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ทั้งนี้ ตามที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจสั่งงดการฆ่าสัตว์และแยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ได้

ในกรณีที่ได้ทำการตรวจพิสูจน์แล้วพบว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นไม่เป็นโรค ไม่มีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีความเหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีคำสั่งให้ฆ่าสัตว์นั้นได้

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีคำสั่งงดการฆ่าสัตว์ และแจ้งต่อพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วแต่กรณี เพื่อคืนเงินอากรการฆ่าสัตว์แก่ผู้ที่ประสงค์จะฆ่าสัตว์นั้น

ในกรณีที่เกิดโรคระบาดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรคระบาด ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

การตรวจโรคและการตรวจพิสูจน์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีประกาศกำหนด

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนด โรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๑ สัตว์ที่เป็นโรค หรือสงสัยว่าเป็นโรคดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร

- (๑) กาฬโรคเป็ด (Duck plague)
- (๒) กาฬโรคสัตว์เคี้ยวเอื้องขนาดเล็ก (พีพีอาร์) [Peste des petits ruminants (PPR)]
- (๓) โรคไข้คว (Q fever)
- (๔) โรคไข้หวัดนก (Bird flu หรือ Avian influenza)
- (๕) โรคไข้หวัดใหญ่ชนิดเอ (Influenza virus type A)
- (๖) โรคแคมพิโลแบคทีเรีย (Campylobacteriosis)
- (๗) โรคแซลโมเนลลา (Salmonellosis)
- (๘) โรคทริคิเนลลา (Trichinellosis)
- (๙) โรคทอกโซพลาสมา (Toxoplasmosis)
- (๑๐) โรคนิวคาสเซิล (Newcastle disease)
- (๑๑) โรคบรูเซลลา (Brucellosis)
- (๑๒) โรคแบล็กเลก หรือโรคไข้ขาดำ (Blackleg)
- (๑๓) โรคพยาธิเม็ดสาคว (Cysticercosis)
- (๑๔) โรคพิษสุนัขบ้า (Rabies)
- (๑๕) โรคเมลิโออยด์ หรือโรคมงคล่อเทียม (Meloidosis)

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

(๑๖) โรครินเดอร์เปสต์ (Rinderpest)

(๑๗) โรควัวบ้า (Mad cow disease หรือ Bovine spongiform encephalopathy)

(๑๘) โรคสมองฟามในแกะ หรือโรคสเครปี (Scrapie หรือ Transmissible spongiform encephalopathies)

(๑๙) โรคสมองอักเสบนิปาห์ (Nipha encephalitis)

(๒๐) โรคสเตรปโทค็อกคัส (Streptococcosis)

(๒๑) โรคอหิวาต์สัตว์ปีก (Fowl cholera)

(๒๒) โรคแอนแทรกซ์ (Anthrax)

(๒๓) โรคเฮโมรายิกเซปติซีเมีย (Haemorrhagic septicemia)

(๒๔) วัณโรค (Tuberculosis)

(๒๕) วัณโรคเทียม (Pseudotuberculosis)

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนด โรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๒ สัตว์ที่มีลักษณะต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร

- (๒) โค กระบือ แพะ แกะ สุกร
- (ก) ตั้งท้อง หรือเพิ่งตกลูกใหม่
- (ข) ปรากฏชัดว่าได้รับวัคซีนแล้วยังไม่ครบยี่สิบเอ็ดวัน
- (ค) มีรอยโรคที่ผิวหนัง ได้แก่ ฝีหนอง ฝีดาษ เนื้องอก
- (ง) ผอมแห้งมาก
- (ค) บวมทั้งตัว
- (ง) แสดงอาการระบบทางเดินหายใจ
- (จ) มีอาการไข้สูง สำหรับสุกรที่มีไข้สูงตั้งแต่ ๑๐๖ องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป สำหรับโค กระบือ แพะ หรือแกะที่มีไข้สูงตั้งแต่ ๑๐๕ องศาฟาเรนไฮต์ขึ้นไป
- (ฉ) ตายระหว่างขนส่ง
- (ช) มีตุ่มน้ำที่ปาก กีบ จมูก หรือเต้านม
- (ณ) มีปื้นเลือดออกขนาดใหญ่ หรือจุดเลือดออกทั่วร่างกาย
- (ญ) มีสภาพโลหิตเป็นพิษ
- (ฎ) ท้องมาน
- (ฏ) ผิดปกติทางประสาท หรือกล้ามเนื้อ
- (ฐ) บวมน้ำบริเวณลำคอ หรือใต้คาง
- (ฑ) มีอาการท้องเสียรุนแรง

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

- ข้อ ๓ เนื้อสัตว์ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร
- (๑) ช้ำ มีจุดเลือดออก หรือมีโลหิตคั่งฝังอยู่ในเนื้อสัตว์นั้น
 - (๒) เป็นแผล ฝีหนอง เน่า หรือเนื่อตาย
 - (๓) มาจากสัตว์เป็นโรคตามข้อ ๑
 - (๔) มีกลิ่นปัสสาวะ หรือกลิ่นยา หรือสารเคมี
 - (๕) มีตัวพยาธิ หรือตัวอ่อนของพยาธิ (Cyst)
 - (๖) มีสภาพโลหิตเป็นพิษ
 - (๗) ดีช่าน
 - (๘) อักเสบ บวม หรือแข็งเป็นไต
 - (๙) ไม่สด หรือมีสีดำคล้ำ
 - (๑๐) ปนเปื้อนอุจจาระ
 - (๑๑) มีสิ่งแปลกปลอมปนเปื้อน

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๔ สัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่มีสารตกค้าง หรือสงสัยว่ามีสารตกค้างดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร

- (๑) กลุ่มเบต้าอะโกนิสต์ (β -agonist)
- (๒) กลุ่มไนโตรฟูแรนส์ (Nitrofurans)
- (๓) กลุ่มไนโตรอิมิดาโซล (Nitroimidazoles)
- (๔) คลอแรมเฟนิคอล (Chloramphenicol)
- (๕) อะโวพาร์ซิน (Avoparcin)
- (๖) คาร์บาดอกซ์ (Carbadox)
- (๗) โอลาควินดอกซ์ (Olaquinox)
- (๘) ไดเอทิลสตีลเบสโตรล [Diethylstilbestrol (DES)]
- (๙) เมลามีน หรือสารในกลุ่มเมลามีน (Melamine or melamine group) เช่น กรดไซยานูริก (Cyanuric acid) แอมมีไลด์ (Ammelide) แอมมีลีน (Ammeline)
- (๑๐) สารพิษตกค้างที่มีปริมาณเกินกว่าปริมาณสารพิษตกค้างสูงสุดที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรฐานสินค้าเกษตร
- (๑๑) ยาสัตว์ตกค้างเกินกว่าปริมาณที่กำหนดตามกฎหมายว่าด้วยอาหาร
- (๑๒) วัตถุที่ห้ามใช้เป็นส่วนผสมในอาหารสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

ข้อ ๑ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็น (๒๖) ในข้อ ๑ ของประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๕

“(๒๖) โรคอหิวาต์แอฟริกาในสุกร (African swine fever)”

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจโรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า เพื่อการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๔ เมื่อผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์ในโรงฆ่าสัตว์หรือนอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ได้แจ้งชนิดและจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า แหล่งที่มาของสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะฆ่าสัตว์ และชื่อของโรงฆ่าสัตว์หรือสถานที่ฆ่าสัตว์ต่อพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วแต่กรณี พร้อมทั้งได้ชำระอาการการฆ่าสัตว์ตามกฎหมายแล้ว ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ ปฏิบัติดังนี้

- (๑) ตรวจสอบแหล่งที่มาของสัตว์ ดังนี้
 - (ก) ประวัติการเลี้ยง การรักษา หรือการฉีดวัคซีน
 - (ข) ใบอนุญาตเคลื่อนย้ายตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ หรือหนังสือรับรองแหล่งที่มาของสัตว์เพื่อเข้าโรงฆ่าสัตว์
 - (ค) ตรวจสอบแบบตอบรับการแจ้งการฆ่าสัตว์ การชำระค่าอาการการฆ่าสัตว์
- (๒) ตรวจสอบสวัสดิภาพสัตว์ที่โรงพักสัตว์อย่างสม่ำเสมอเป็นระบบตั้งแต่เวลาที่สัตว์พักด้วยความความนุ่มนวล ไม่ทำให้สัตว์ตื่นตกใจ บาดเจ็บ เจ็บปวด ทรมาน หรือเกิดความเครียด
- (๓) ตรวจสอบสุขภาพสัตว์ที่โรงพักสัตว์โดยวิธีสังเกตอาการของสัตว์ ตรวจร่างกาย และอวัยวะของสัตว์ ทั้งนี้ สัตว์ที่จะฆ่าต้องมีสุขภาพปกติ ไม่เป็นโรค ไม่มีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค

การตรวจสุขภาพสัตว์ตามวรรคหนึ่ง ต้องไม่ปรากฏว่าสัตว์ที่จะทำการฆ่านั้นเป็นโรคหรือสงสัยว่าเป็นโรค หรือมีสารตกค้าง หรือสงสัยว่ามีสารตกค้าง หรือมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง กำหนดโรคหรือลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจ โรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าใน โรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอก โรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตาย โดยมีได้ถูกฆ่า เพื่อการ รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๕ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าตามข้อ ๔ เป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้ดำเนินการ ดังนี้

(๑) ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งงดการฆ่าสัตว์ และให้แยกสัตว์นั้นไว้เพื่อตรวจพิสูจน์ที่โรงพัก สัตว์จนกว่าจะทราบผลทางห้องปฏิบัติการ

(๒) เก็บตัวอย่างส่งตรวจทางห้องปฏิบัติการของกรมปศุสัตว์หรือที่กรมปศุสัตว์ให้การรับรอง และเมื่อทำการตรวจพิสูจน์แล้วปรากฏว่า

(ก) สัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะ ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามที่อธิบดีประกาศกำหนด ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ปฏิบัติ ดังนี้

๑) ให้มีคำสั่งงดการฆ่าสัตว์นั้น

๒) แจ้งต่อพนักงานท้องถิ่นหรือพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วแต่กรณี เพื่อดำเนินการคืนอาคาร การฆ่าสัตว์ให้แก่ผู้ประสงค์จะฆ่าสัตว์ตามกฎหมายด้วย

๓) ในกรณีที่เกิดโรคระบาดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าสัตว์ที่จะฆ่าเป็นโรคระบาด ให้ปฏิบัติตามกฎหมายโรคระบาดสัตว์

(ข) สัตว์ที่จะฆ่าไม่เป็นโรค ไม่มีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค และมีความ เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีคำสั่งให้ฆ่าสัตว์นั้น

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจ โรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าใน โรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอก โรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตาย โดยมีได้ถูกฆ่า เพื่อการ รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๖ เมื่อได้ทำการฆ่าสัตว์เสร็จแล้ว ก่อนการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ให้พนักงานตรวจ โรคสัตว์ตรวจเนื้อสัตว์ โดยการสังเกต สัมผัส หรือพิสูจน์กลิ่น เพื่อตรวจพิสูจน์เนื้อสัตว์ที่จะพิจารณา รับรองให้จำหน่ายนั้นว่าไม่เป็นโรค หรือสงสัยว่าเป็นโรค หรือมีสารตกค้าง หรือสงสัยว่ามีสารตกค้าง หรือมีลักษณะที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง กำหนดโรค หรือลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙

ในระหว่างการตรวจพิสูจน์เนื้อสัตว์ตามวรรคหนึ่ง พนักงานตรวจโรคสัตว์ต้องระมัดระวัง และป้องกันไม่ให้เนื้อสัตว์ที่ตรวจพิสูจน์เกิดการปนเปื้อน

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจ โรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าใน
โรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตาย โดยมีได้ถูกฆ่า เพื่อการ
รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

ข้อ ๗ ในกรณีที่พนักงานตรวจโรคสัตว์มีเหตุอันควรสงสัยว่าเนื้อสัตว์นั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้าง
ที่อาจเป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามที่อธิบดี
ประกาศกำหนด ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ทำการผ่าเนื้อสัตว์หรือเก็บตัวอย่างส่งตรวจพิสูจน์
ทางห้องปฏิบัติการของกรมปศุสัตว์หรือที่กรมปศุสัตว์ให้การรับรอง

ถ้าผลการตรวจพิสูจน์เนื้อสัตว์ตามวรรคหนึ่งพบโรค หรือสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค
หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามที่ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง กำหนดโรค
หรือลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการ
จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน
หรือสั่งให้จัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคก่อน

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจ โรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าใน โรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอก โรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตาย โดยมีได้ถูกฆ่า เพื่อการ รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

การจัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคตามวรรคสอง ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ ปฏิบัติดังนี้

(๑) เนื้อสัตว์ที่ส่วนหนึ่งส่วนใดมีรอยโรคตามประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง กำหนดโรค หรือลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ถือว่าเนื้อสัตว์ส่วนนั้นไม่เหมาะสมที่จะใช้บริโภคเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งให้ทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมด

(๒) เนื้อสัตว์ที่ส่วนหนึ่งส่วนใดมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้บริโภคเป็นอาหารตามข้อ ๓ ของประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง กำหนดโรคหรือลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๙ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ สั่งให้ตัดเนื้อสัตว์ส่วนที่เสียนั้นออกแล้วนำไปทำลายทิ้ง หากต้องการนำเนื้อสัตว์ส่วนที่เสียนั้นไปบริโภค หรือจะนำไปทำเป็นอาหารสัตว์ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์สั่งให้นำไปผ่านกระบวนการให้ความร้อน ที่อุณหภูมิ ๑๓๓ องศาเซลเซียส เป็นเวลานาน ๒๐ นาที ที่ความดัน ๓ บาร์ ก่อนใช้เนื้อสัตว์ ส่วนนั้นเป็นอาหาร

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจโรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าใน
โรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า เพื่อการ
รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐

หมวด ๔

การรายงาน

ข้อ ๔ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ รายงานการตรวจโรคและพิสูจน์โรคสัตว์ตามประกาศนี้ให้
อธิบดีกรมปศุสัตว์ทราบทุกเดือนภายในวันที่ ๕ ของเดือนถัดไป

การรายงานตามวรรคหนึ่ง ให้ใช้แบบรายงานการตรวจโรคและพิสูจน์โรคสัตว์ที่กรมปศุสัตว์กำหนด

ประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง แบบรายงานการตรวจโรคและพิสูจน์โรค สัตว์ พ.ศ. 2562

อาศัยอำนาจตามความในข้อ ๙ แห่งประกาศกรมปศุสัตว์ เรื่อง การตรวจโรคและการตรวจพิสูจน์โรคสัตว์ในสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์หรือฆ่านอกโรงฆ่าสัตว์ และเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า เพื่อการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๐ อธิบดีกรมปศุสัตว์จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ดำเนินการตรวจโรคและพิสูจน์โรคสัตว์ และบันทึกลงในแบบรายงานการตรวจสัตว์และแบบรายงานการตรวจเนื้อสัตว์ตามแบบรายงานแนบท้ายประกาศฉบับนี้ เก็บไว้ที่โรงฆ่าสัตว์จำนวน ๑ ชุด และพนักงานตรวจโรคสัตว์จำนวน ๑ ชุด

ข้อ ๒ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์รวบรวมข้อมูลผลการตรวจโรคและพิสูจน์โรคสัตว์ของเดือนที่ปฏิบัติงาน และบันทึกลงในแบบสรุปรายงานการตรวจสัตว์และแบบสรุปรายงานการตรวจเนื้อสัตว์ตามแบบรายงานแนบท้ายประกาศฉบับนี้ จัดส่งสำนักงานปศุสัตว์จังหวัดในท้องที่ที่โรงฆ่าสัตว์ตั้งอยู่ผ่านทางระบบไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ของหน่วยงาน ภายในวันที่ ๕ ของเดือนถัดไป

ข้อ ๓ ในกรณีพิเศษ กรมปศุสัตว์มีอำนาจในการกำหนดรูปแบบ ลักษณะ และขั้นตอนการรายงานการตรวจโรคและพิสูจน์โรคสัตว์เพิ่มเติม โดยจะมีการแจ้งให้ทราบเป็นกรณีไป

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๕ เมื่อได้ฆ่าสัตว์แล้ว ห้ามมิให้ผู้ใดนำเนื้อสัตว์ออกจากโรงฆ่าสัตว์ก่อนที่พนักงานตรวจโรคสัตว์จะรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์นั้น

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่ฆ่านั้นเป็นโรค หรือมีสารตกค้างที่เป็นอันตรายต่อผู้บริโภค หรือมีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหารตามที่อธิบดีประกาศตามมาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์มีอำนาจทำลายเนื้อสัตว์นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน หรือสั่งให้จัดทำให้เป็นเนื้อสัตว์ที่เหมาะสมสำหรับการบริโภคก่อนได้

การรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ระเบียบกรมปศุสัตว์ว่าด้วยการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“เนื้อสัตว์” หมายความว่า เนื้อสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์

“การรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์” หมายความว่า การรับรองว่าเนื้อสัตว์ผ่านการตรวจโดยพนักงานตรวจโรคสัตว์ มีความเหมาะสมที่จะนำเนื้อสัตว์ไปจำหน่ายเพื่อวัตถุประสงค์ ดังนี้

(๑) เพื่อการบริโภคของมนุษย์

(๒) นำไปผลิตหรือใช้เป็นอาหารสัตว์

(๓) วัตถุประสงค์อื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการบริโภคโดยให้ระบุวัตถุประสงค์ของการจำหน่ายให้ชัดเจน

“ใบรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์” หมายความว่า เอกสารรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ที่ออกโดยพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามแบบที่กรมปศุสัตว์กำหนด

“ตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์” หมายความว่า เครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ที่ใช้รับรองเนื้อสัตว์ตามแบบที่กรมปศุสัตว์กำหนด

“บรรจุภัณฑ์” หมายความว่า ภาชนะหรือวัสดุที่ใช้บรรจุหรือห่อหุ้มเนื้อสัตว์ ไม่ว่าจะด้วยการใส่หรือวิธีการใด ๆ เพื่อป้องกันมิให้เนื้อสัตว์ได้รับการปนเปื้อน

“สถานที่ปลายทาง” หมายความว่า

(๑) สถานที่รับเนื้อสัตว์จากโรงฆ่าสัตว์

(๒) สถานที่รับเนื้อสัตว์จากสถานที่ฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์

(๓) สถานที่รับเนื้อสัตว์จากสถานที่ชำแหละเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า

ระเบียบกรมปศุสัตว์ว่าด้วยการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

หมวด ๑

การรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์

ข้อ ๕ เมื่อพนักงานตรวจโรคสัตว์ทำการตรวจเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์เสร็จเรียบร้อยแล้ว และเห็นว่าเนื้อสัตว์นั้นเหมาะสมต่อการจำหน่าย ไม่มีลักษณะตามประกาศกรมปศุสัตว์ ว่าด้วยเรื่องข้อกำหนดโรคหรือลักษณะของสัตว์หรือเนื้อสัตว์ที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เนื้อสัตว์นั้นเป็นอาหาร ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์รับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์โดยวิธีการใดวิธีการหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) จัดทำใบรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ ทั้งนี้ การออกใบรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ให้ออกหนึ่งใบต่อหนึ่งสถานที่ปลายทาง

(๒) อนุญาตให้นำเนื้อสัตว์บรรจุลงในบรรจุภัณฑ์ที่มีรายละเอียดอย่างน้อย ดังนี้

(ก) ตราประทับรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์

(ข) วันที่สัตว์เข้าฆ่า หรือรหัสในการบ่งชี้ชุดการผลิต (Lot number)

ทั้งนี้ การใช้บรรจุภัณฑ์ตาม (๒) ต้องอยู่ในความควบคุมดูแลของพนักงานตรวจโรคสัตว์ และวันที่สัตว์เข้าฆ่า หรือรหัสในการบ่งชี้ชุดการผลิต (Lot number) อาจปรากฏในรูปแบบรหัสคิวอาร์ (QR code) ได้

ข้อ ๖ เนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์ที่เหมาะสมต่อการจำหน่าย และมีใบรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์กำกับ หรือประทับตรารับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ฆ่าในโรงฆ่าสัตว์หรือบรรจุอยู่ในบรรจุภัณฑ์ที่มีรายละเอียดตามข้อ ๕ (๒) ให้ถือว่าเนื้อสัตว์นั้นได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์

ระเบียบกรมปศุสัตว์ว่าด้วยการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๒

หมวด ๓

การรายงาน

ข้อ ๙ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์จัดทำรายงานผลการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามแบบรายงานการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์แนบท้ายระเบียบนี้ และเสนออธิบดีกรมปศุสัตว์ตามที่กรมปศุสัตว์กำหนด

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๖ ผู้ใดประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่าให้นำเนื้อสัตว์นั้นซึ่งอยู่ในสภาพที่ยังมิได้ชำแหละและตัดแต่งเนื้อสัตว์ไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจ หรือในกรณีที่ไม่สามารถนำเนื้อสัตว์ไปให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ตรวจได้ จะขอให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ไปตรวจเนื้อสัตว์นั้นก็ได้ ทั้งนี้ ต้องเสียค่าธรรมเนียมการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

การตรวจเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่า และการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ดังกล่าวให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๓๗ ห้ามมิให้ผู้ใดฆ่าและตัดแต่งเนื้อสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่มีได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๘ ห้ามมิให้ผู้ใดจำหน่ายเนื้อสัตว์ที่มีได้รับการรับรองให้จำหน่ายเนื้อสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๔๑ ให้ผู้ที่แจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ตามมาตรา ๓๑
วรรคหนึ่ง ผู้ที่แจ้งความประสงค์จะจำหน่ายเนื้อสัตว์ของสัตว์ที่ตายโดยมิได้ถูกฆ่าตามมาตรา ๓๖ วรรคหนึ่ง
และผู้ที่ยื่นแจ้งความประสงค์จะฆ่าสัตว์นอกโรงฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ในท้องที่ตามประกาศที่ออกตาม
มาตรา ๓๙ วรรคสอง เสียค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ และค่าใช้จ่ายของพนักงานตรวจโรคสัตว์

อัตรา การชำระ และการเบิกจ่ายค่าเบี้ยเลี้ยง ค่าพาหนะ และค่าใช้จ่ายของพนักงานตรวจโรคสัตว์
ตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนดโดยความเห็นชอบของ
กระทรวงการคลังโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๕๐ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์โดยไม่ได้รับอนุญาตตามพระราชบัญญัตินี้

(๒) เข้าไปในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ที่ได้รับใบอนุญาตในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบและควบคุมให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

(๓) ...

เพื่อตรวจสอบ

(๔)

ตามพระราช

(๕)

ที่ออกตามม

(๖)

(๒) เข้าไปในโรงฆ่าสัตว์และโรงพักสัตว์ที่ได้รับใบอนุญาตในเวลาระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบและควบคุมให้การปฏิบัติเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อเป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดี

(๗) มีหนังสือเรียกผู้รับใบอนุญาต ผู้ฆ่าและตัดแต่งเนื้อสัตว์ ผู้จำหน่ายเนื้อสัตว์ หรือผู้ซึ่งเกี่ยวข้องมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือให้ส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์แก่การดำเนินคดี

(๘) จับกุมบุคคลที่กระทำความผิดซึ่งหน้าตามพระราชบัญญัตินี้

การเข้าไปในสถานที่ตาม (๑) เพื่อทำการค้นต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเน้นชักกว่าจะเอาหมายค้นมาได้จะมีการยักย้าย ซุกซ่อน หรือทำลายหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดให้ทำการค้นได้โดยไม่ต้องมีหมายค้น แต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

ให้อธิบดีมีอำนาจระเบียบในการปฏิบัติการตาม (๑) (๒) (๓) (๔) (๕) และ (๖) ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติ

พระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์เพื่อการจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๕๘

มาตรา ๖๖ ให้พนักงานตรวจโรคสัตว์ซึ่งได้รับแต่งตั้งตามพระราชบัญญัติควบคุมการฆ่าสัตว์ และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้ต่อไป จนกว่าจะได้มีคำสั่งแต่งตั้งพนักงานตรวจโรคสัตว์ตามพระราชบัญญัตินี้